

שלום-עליכם

שיר-השירים

א יוגנטראַמאַן

ערשטער טייל

בוזי

א

בוזי איז אַ נאָמען, פֿאַרצויגן פֿון אסתר ליבע: ליבּוּזי – בּוּזי. זי איז עלטער פֿון מיר מיט אַ יאָר, און אפֿשר מיט צוויי, און ביידע אין איינעם זענען מיר נישט אַלט קיין צוואַנציק יאָר. היינט זעצט אייך אַוועק, זייט מוחל, און רעכענט אויס, וויפֿל בין איך אַלט און וויפֿל זיי? נאָר דאָס, מיין איך, איז נישט וויכטיק. איך וועל אייך בעסער דערציילן איר ביאָגראַפֿיע אין קורצן.

מיין עלטערער ברודער בעני איז געזעסן אין אַ דאָרף, געהאַלטן אַ מיל, געקענט שיסן פֿון אַ ביקס, פֿאָרן רייטנדיק אויף אַ פֿערד און שווימען ווי אַ מזיק. איין מאָל זומער האָט ער זיך געבאָדן אין טייך און איז דערטרונקען געוואָרן. אויף אים איז געזאָגט געוואָרן, דער פסוק: "אַלע גוטע שווימער ווערן דערטרונקען". נאָך אים איז געבליבן אַ מיל, צוויי פֿערדלעך, אַ יונגע אַלמנה מיט איין קינד. די מיל האָט מען אָפּגעלאָזט, די פֿערדלעך האָט מען פֿאַרקויפֿט, די יונגע אַלמנה האָט חתונה געהאַט און איז אַוועקגעפֿאָרן ערגעץ ווייט, און דאָס קינד האָט מען געבראַכט צו אונדז.

דאָס איז געווען בוזי.

ב

אַז דער טאַטע האָט ליב בוזין, ווי אַן אייגן קינד, און אַז די מאַמע ציטערט איבער איר, ווי איבער אַ בת-יחידה – דאָס איז גרינג צו פֿאַרשטיין. זיי האָבן געפֿונען אין איר אַ טרייסט נאָך דעם גרויסן ברֶאָך. אָבער איך? פֿאַר וואָס אַז איך קום פֿון חדר און טרעף נישט בוזין, קריכט מיר נישט דאָס עסן אין האַלדז אַרײַן? און אַז בוזי איז געקומען, ווערט ליכטיק אין אַלע ווינקעלעך? און אַז בוזי רעדט צו מיר, לאַז איך אַראָפּ די אויגן? און אַז בוזי לאַכט פֿון מיר, וויין איך?

און אַז בוזי...

ג

איך האָב לאַנג אַרויסגעקוקט אויף דעם ליבן גוטן יום-טובֿ פסח. דעמאָלט וועל איך זײַן פֿרײַ. איך וועל שפּילן מיט בוזין אין ניס, אַרומלויפֿן אין דרויסן, גיין באַרג-אַראָפּ צום טײַך. דאָרט וועל איך איר ווייזן, ווי מע לאַזט קאַטשקעלעך אויפֿן וואָסער. אַז איך זאָג איר, גלייבט זי מיר נישט. זי לאַכט. בכלל, גלייבט מיר בוזי נישט פֿון דאַנעט אַהין. דאָס הייסט, זאָגן זאָגט זי מיר גאָר נישט ניט, נאָר זי לאַכט. און איך האָב פֿיינט, אַז מע לאַכט פֿון מיר. בוזי גלייבט נישט, אַז איך קען זיך אַרויפֿדראָפֿן אויפֿן העכסטן בוים (איך זאָל נאָר וועלן!). בוזי גלייבט נישט, אַז איך קען שיסן (איך זאָל נאָר האָבן מיט וואָס!). לאַז נאָר קומען פסח, דער ליבער גוטער פסח, ווען מע קען שוין זײַן אין דרויסן, אויף דער פֿרייער לופֿט, נישט פֿאַר טאַטע-מאַמע אין די אויגן, – וועל איך איר באַווייזן אַזעלכע קונצן, אַז זי וועט אַרויס פֿון די כלים!

ד

געקומען דער ליבער גוטער יום-טובֿ פסח.

מע האָט אונדז ביידן אויסגעקליידט אויף יום-טובֿ בגדי-מלכות. אַלץ, וואָס אויף אונדז איז געווען, האָט געגלאַנצט, געשײנט און געקנאַקט. איך קוק אויף בוזין און איך דערמאָן מיך אין דעם שיר-השירים, וואָס איך האָב געלערנט פֿאַר פסח מיטן רבין אין חדר. אַ פסוק נאָך אַ פסוק: **"הנך יפה רעיתי"** – שײן ביזט דו, מײַן חבֿרטע,

שיין ביזט דו ביז גאָר. אייגעלעך ווי טייבעלעך, הערעלעך ווי ציגעלעך, גליטשן זיך אַראָפּ אַ באַרג. ציינדעלעך – ווייסע שעפֿעלעך, פֿון טייך אַרויס, איינס און איינס, איין מאַמע האָט זיי געהאַט. רויטע שנרעלעך – דיינע ליפעלעך, אַז דו רעדסט, איז צוקער-זיס."

זאָגט מיר, איך בעט אייך, פֿאַר וואָס אַז מע קוקט אויף בוזין, מוז מען זיך דערמאָנען אין דעם שיר-השירים? פֿאַר וואָס אַז מע לערנט שיר-השירים, קומט אויף די געדאַנקען בוזי?

ה

אַ זעלטענער ערבֿ-פֿסח. אַ ליכטיקער טאָג. אַ וואַרעמער אין דרויסן.

– גייען מיר?

אַזוי זאָגט צו מיר בוזי, און איך פֿיל, אַז איך ברען. די מאַמע האָט אונדז ניט געזשאַלעוועט קיין ניס. פֿולע קעשענעס מיט ניס. זי האָט אָבער גענומען ביי אונדז דאָס וואָרט, אַז מיר זאָלן איצט, פֿאַרן סדר, נישט דערוועגן זיך די ניס צו קנאַקן. שפּילן זיך אין ניס – וויפֿל דאָס האַרץ גלוסט. מיר לאָזן זיך גיין. די ניס לאָזן זיך הערן. אין דרויסן איז גוט. אין דרויסן איז וויל. די זון האַלט שוין ווייט אין הימל, קוקט שוין אַראָפּ אויף יענער זייט שטאַט. ס'איז ברייט און גראַם און ווייך און פֿריי אַרום און אַרום. ערטערווייז שלאָגט זיך דורך פֿון באַרג, וואָס אויף יענער זייט שול, אַ גרעזעלע אַ גרינס, אַ פֿריש, אַ צאָפֿלדיקס. מיט אַ קוויטש און מיט אַ צוויץ פֿליט דורך איבער אונדזערע קעפּ אַ גלייך שנרל פֿון קליינע שוועלבעלעך, און ווידער דערמאָן איך מיך אין דעם שיר-השירים פֿון חדר: "הנצנים – די שפּראַצונגיין האָבן זיך שוין באַוויזן אויף דער ערד, די צייט פֿון דעם סאָלאָווייטשיק איז געקומען, און אַ קול פֿונעם ערשטן זומער פֿייגל האָט זיך געלאָזט הערן אין אונדזער לאַנד". איך פֿיל מיך מאַדנע גרינג. עס דאַכט זיך מיר, אַז איך האָב געפֿלויגן: אַט הייב איך מיך אויף און פֿלי.

פֿון שטאַט לאַזט זיך הערן אַ מאָדנער הילך. עס רוישט. עס קאַכט.
עס זידט. ס'איז ערבֿ-פסח! אַ זעלטענער ערבֿ-פסח! אַ ליכטיקער
טאָג. אַ וואַרעמער אין דרויסן.

אין מײַנע אויגן באַקומט אין דער מינוט די גאַנצע וועלט נאָר אַן
אַנדער פנים. אונדזער הויף איז אַ שלאָס. אונדזער שטוב איז אַ
פּאַלאַץ. איך בין אַ פּרינץ. בוזי איז אַ פּרינצעסין. די קלעצער, וואָס
ליגן אָנגעוואָרפֿן בײַ דער שטוב, זענען טענענביימער און
בוקסנביימער, וואָס ווערן דערמאָנט אין שיר-השירים. די קאַץ, וואָס
ליגט בײַ דער טיר און וואַרעמט זיך אויף דער זון, איז פֿון די פֿעלד-
אינדען, פֿון די **אילות-השדה**, וואָס ווערן דערמאָנט אין שיר-
השירים. דער באַרג, וואָס אויף יענער זײַט שול – דאָס איז דער
לבנון, וואָס ווערט דערמאָנט אין שיר-השירים. די ווייבלעך און
מיידלעך, וואָס שטייען אין דרויסן און וואַשן און פרעסן און פֿשרן
אויף פסח – דאָס זענען די טעכטער פֿון ירושלים, וואָס ווערן
דערמאָנט אין שיר-השירים. אַלעס, אַלעס איז פֿון שיר-השירים.

איך גיי די הענט אין די קעשענעס, טרייסל מיט די ניס. די ניס
קלינגיין. בוזי גייט מיט מיר טריט בײַ טריט. איך קען נישט גיין
פּאַוואָליע, עס טראָגט מיך אין דער לופֿטן. מיר ווילט זיך פֿליען,
שוועבן, טראָגן זיך ווי אַן אָדלער. איך לאָז מיך לויפֿן. בוזי לויפֿט
מיט מיר. איך שפּרינג אויף די צענויפֿגעלעגטע קלעצער, פֿון איין
קלאַץ אויפֿן אַנדערען. בוזי שפּרינגט מיט מיר. איך אַרויף, זי אַרויף.
איך אַראָפּ, זי אַראָפּ. ווער וועט זיך פֿריער אײַנמידן? איך האָב
געטראָפֿן.

– ביז וואָנעט איז דער שיר?

אַזוי זאָגט צו מיר בוזי. און איך ענטפֿער איר מיטן לשון פֿון שיר-
השירים:

– **עד שיפּוך היום** – ביז עס וועט אַ בלאָז טאָן דער טאָג, **ונסו**
הצללים – און עס וועלן אַנטלויפֿן די שאַטנס – באַ-באַ-באָ! דו
האָסט זיך אײַנגעמידט, און איך נישט!

איד פֿיל מיך גליקלעך, וואָס בוזי קען נישט דאָס וואָס איד. און אין דער זעלבער צייט האָב איד אויף איר רחמנות. עס טוט מיר ווי דאָס האַרץ. עס דאַכט זיך מיר, אַז זי איז פֿאַרזאָרגט. בוזי האָט שוין אַזאַ טבע: פֿריילעך-פֿריילעך – פלוצעם זאָל זי זיך אַוועקזעצן אין אַ ווינקעלע און וויינען שטילערהייט. וויפֿל די מאַמע זאָל זי דעמאָלט נישט טרייסטן, וויפֿל דער טאַטע זאָל זי דעמאָלט נישט קושן – עס העלפֿט קיין זאך נישט. בוזי מוז זיך אויסוויינען. נאָך וועמען? נאָכן טאַטן, וואָס איז אַזוי פֿרי געשטאַרבן? צי נאָך דער מאַמע, וואָס האָט חתונה געהאַט, אַוועקגעפֿאַרן און פֿאַרגעסן דעם זיי-געזונט? אַך, איר מאַמע, איר מאַמע! אַז מע דערמאָנט איר די מאַמע, ווערט זי אַלערליי קאַלירן. זי האַלט נישט פֿון איר מאַמע. זי רעדט נישט קיין שלעכט וואָרט אויף דער מאַמע, נאָר זי האַלט נישט פֿון איר. איד ווייס דאָס פֿאַר געוויס. איד קען נישט ליידן, אַז בוזי זיצט פֿאַרזאָרגט. איד זעץ מיך אַוועק לעבן איר אויף די קלעצער און וויל איר צעשלאָגן די געדאַנקען.

איד האַלט די הענט אין די קעשענעס. קלינג מיט די ניס און זאָג צו איר:

- טרעף, וואָס איד קען טאָן, אַז איד וועל?
- וואָס קענסט דו טאָן?
- אַז איד וועל, גייען איבער אַלע דיינע ניס צו מיר.
- וועסט זיי ביי מיר אָפּגאַנגען?
- ניין. מיר וועלן אַפֿילו נישט אָנהייבן שפּילן.
- וואָס-זשע, וועסט זיי ביי מיר אַוועקנעמען מיט גוואָלד?
- ניין. זיי גייען אַליין אַריבער צו מיר.

זי הייבט אויף אירע שיינע אויגן אויף מיר. אירע שיינע בלויע שיר-
השירים-אויגן.

איד זאג צו איר :

— דו מיינסט, א פנים, אז איד טרייב קאטאָוועס? איד האָב, נאָרעלע,
אזאָ שפרוד... איד זאָג אַ פסוק...

זי עפֿענט אויף די אויגן נאָך שטאַרקער. איד פֿיל מיך גרויס. איד געב
איר צו פֿאַרשטיין, ווי אַ גרויסער, ווי אַ העלד :

— מיר, ינגלעך קענען אַלצדינג. ביי אונדז אין חדר איז דאָ אַ חבֿר,
שייקע דער בלינדער רופֿט מען אים (ער איז אַ בלינדער אויף איין
אויג), ווייסט ער אַלצדינג. ס'איז נאָר נישטאָ אזאָ זאָך אויף דער
וועלט, וואָס שייקע זאָל נישט וויסן. אַפֿילו קבלה. ווייסט דו, וואָס
הייסט קבלה?

— ניין. פֿון וואָנען זאָל זי וויסן?

איד פֿיל מיך אויפֿן זיבעטן הימל, וואָס איד קען איר געבן אַ לעקציע
וועגן קבלה.

— קבלה, נאָרעלע, איז אזאָ זאָך, וואָס קומט צו נוץ. מיט קבלה קען
איד מאַכן אזוי, אז איד זאָל דיד זען, און דו מיך נישט. מיט קבלה
קען איד צאָפֿן וויין פֿון אַ שטיין און גאָלד פֿון דער וואָנט. מיט קבלה
קען איד מאַכן אזוי, אז מיר ביידע, אזוי ווי מיר זיצן אָט, זאָלן מיר
זיך אויפֿהייבן ביז צו דער כמאַרע. און נאָך העכער פֿון דער
כמאַרע!...

ט

אויפֿהייבן זיך אין דער הויך מיט בוזין דורך קבלה ביז דער כמאַרע,
און נאָך העכער פֿון דער כמאַרע, און אַוועקפֿליען מיט איר ווייט-
ווייט, אויף יענער זייט אוקינוס, — דאָס איז געווען איינער פֿון מיינע
בעסטע חלומות. דאָרט, אויף יענער זייט אוקינוס, הייבט זיך דאָך
אָן דאָס לאַנד פֿון די קאַרליקעס, וואָס קומען אַרויס פֿון די גבורים
פֿון דוד המלכס צייטן. די קאַרליקעס זענען דאָך בטבֿע זייער גוטע
מענטשעלעך. לעבן — לעבן זיי נאָר פֿון צוקערקעס מיט מאַנדל-מילך,

שפילן גאַנצע טעג אויף קליינע פֿיפֿלעך און טאַנצן אַלע אין איינעם אַ
"קאַראָהאַד", האָבן קיין מורא נישט פֿאַר קיין זאַך און האָבן ליב
געסט. פֿון אונדז אַז עס קומט עמעצער צו פֿאַרן, געבן זיי אים עסן
און טרינקען, שענקען אים די טייערסטע קליידער מיט אָן אַ שיר
זילבערנע און גאָלדענע כלים און פֿאַרן אַוועקפֿאַרן שטופן זיי אים אָן
פֿולע קעשענעס מיט דימענטן און מיט בריליאַנטן, וואָס וואַלגערן
זיך ביי זיי, ווי, למשל, ביי אונדז מיסט אויף דער גאַס.

— ווי מיסט אויף דער גאַס? נו?

אַזוי האָט מיר אַ מאָל אַ זאָג געטאָן בוזי, אַז איך האָב איר
דערציילט פֿון די קאַרליקעס.

— דו גלייבסט נישט?

— און דו גלייבסט?

— פֿאַר וואָס נישט?

— וווּ האָסט דו דאָס געהערט?

— וואָס הייסט, וווּ? אין חדר.

— אַך! אין חדר? ...

נידעריקער, נידעריקער לאָזט זיך אַראָפּ די זון און באַפֿאַרבט דעם
הימל מיט אַ רויטן פֿאַס פֿון גינגאַלד. דאָס גאָלד שיינט אָפּ אין בוזיס
אויגן. זיי באַדן זיך אין גאָלד!

י

מיר ווילט זיך זייער, אַז בוזי זאָל נתפעל ווערן פֿון שייקעס מעטאָדע
און פֿון די קונצן, וואָס איך קען מאַכן מיט קבלה. בוזי אָבער הייבט
נישט אָן נתפעל צו ווערן. אדרבה, עס ווייזט זיך מיר אויס, אַז זי
לאַכט. וואָס דען באַווייזט זי מיר אַלע אירע פערלדיקע ציינדעלעך?
עס הייבט מיך אָן פֿאַרדריסן און איך זאָג צו איר:

— דו גלייבסט מיר אפֿשר נישט?

בוזי לאַכט.

– דו מיינסט אפֿשר, אַז איך באַרים זיך? אַז איך טראַכט אויס פֿון קאַפּ ליגנס?

בוזי לאַכט נאָך שטאַרקער. ע! וויבאַלד אַזוי, דאַרף מען זיך מיט איר אַפֿרעכענען! איך ווייס שוין מיט וואָס. איך זאָג צו איר:

– דער חסרון איז, וואָס דו ווייסט נישט, וואָס הייסט קבלה. דו זאָלסט וויסן, וואָס קבלה איז, וואָלסטו אַזוי נישט געלאַכט. מיט קבלה, אַז איך וויל, קאָן איך אַראָפֿברענגיין אַהער דיין מאַמע. יאָ-יאָ. און אַז דו וועסט מיך שטאַרק בעטן, ברענג איך דיר זי נאָך היינטיקע נאָכט, רייטנדיק אויף אַ שטעקן.

מיט אַ מאָל הערט זי אויף צו לאַכן. אַ וואָלקנדל איז איבערגעלאָפֿן איבער איר שיין ליכטיק פנים, און עס ווייזט זיך מיר אויס, אַז די זון איז פלוצעם פֿאַרפֿאַלן געוואָרן. אויס זון. אויס טאָג. איך האָב מורא, אַז איך האָב אַ ביסל איבערגעכאַפֿט די מאָס. איך האָב נישט געדאַרפֿט אָנרירן איר ווייטיק – די מאַמע אירע. איך האָב חרטה אויף דער מעשׂה. מע דאַרף עס פֿאַרגלעטן. מע דאַרף זיך מיט איר איבערבעטן, איך רוק מיך צו צו איר. זי קערט זיך אָפּ פֿון מיר. איך וועל זי נעמען בײַ דער האַנט, איך וועל איר זאָגן מיטן לשון פֿון שיר-השירים: **”שובי, שובי, השולמית** – קער זיך אום צו מיר, בוזי!...” פלוצעם הערט זיך אַ כל פֿון שטוב אַרויס:

– שימעק! שימעק!

שימעק – דאָס בין איך. דאָס רופֿט מיך מײַן מאַמע, איך זאָל גיין מיטן טאַטן אין שול אַרײַן.

יא

דאָס גייען מיטן טאַטן אין שול אַרײַן ערבֿ-פסח דאווענען – וואָס קען שוין זײַן אַ גרעסערער פֿאַרגעניגן? וואָס איז ווערט דאָס אַליין, וואָס מען איז אָנגעטאָן פֿון קאַפּ ביז פֿוס שפּאַגל נײַ, און ס'איז דאָ מיט וואָס צו באַווייזן זיך פֿאַר די חבֿרים? היינט דאָס דאווענען? דער ערשטער יום-טובֿדיקער מעריבֿ? דער ערשטער יום-טובֿדיקער ברכו?

אָד! ווײַל תענוגים דער גוטער גאָט האָט אָנגעגרייט פֿון ייִדישע
קינדערס וועגן!

— שימעק! שימעק?

די מאַמע מײַנע האָט קיין צײַט נישט. "איך וועל גיין, איך וועל באַלד
גיין, אָטאַ גיי איך! איך וועל נאָר זאָגן בוזין צוויי ווערטער. מער נישט
ווי צוויי ווערטער..."

און איך זאָג איר צוויי ווערטער. איך בין זיך מודה פֿאַר איר, אַז
דאָס, וואָס איך האָב איר אָט ערשט געזאָגט, איז נישט אמת. מאַכן
מיט קבלה אַזוי, אַז יענער זאָל פֿליען — דאָס קאָן מען נישט. אַליין —
יא, איך אַליין זאָל פֿליען — דאָס קאָן איך. און דאָס וועל איך איר
ווייזן. לאַז נאָר איבערגיין דער יום-טובֿ, אַזוי מאַך איך די ערשטע
פרווו. איך וועל זיך אויפֿהייבן פֿאַר איר אין די אויגן, אָט דאָ אויף
דעם אָרט, וווּ די קלעצער ליגן, און וועל אין איין מינוט זײַן שוין אויף
יענער זײַט כמאָרע. פֿון דאָרט וועל איך זיך נעמען רעכטס, אַהינצו-אָ
— זעסט דו? — דאָרט ענדיקט זיך אַלצדינג און עס הייבט זיך שוין אָן
דער ים-הקרח.

יב

בוזי הערט זיך צו מיט קאָפּ. די זון שיקט אירע לעצטע שטראַלן,
צעקושט זיך מיט דער ערד.

— וואָס הייסט דאָס ים-הקרח? — פֿרעגט מיך בוזי. — ים-הקרח
ווייסט דו נישט? ים-הקרח הייסט דער פֿאַרגליווערטער ים. דאָס
וואָסער איז געדיכט אַזוי ווי לעבער און געזאַלצן אַזוי ווי ליאָק. קיין
אָקרענטן גייען נישט אויף אים, און מענטשן, אַז זיי כאַפֿן זיך אַהין
אַרײַן, קענען זיי שוין צוריק נישט קומען קיין מאָל.

בוזי קוקט אויף מיר מיט גרויסע אויגן. — למאי זשע זאָלסט דו גיין
אַהין? — איך גיי דען, נאַרעלע? איך פֿלי דאָך. איך פֿלי פֿון אויבן, אַזוי
ווי אַן אַדלער. אין עטלעכע מינוט בין איך דאָך שוין ווידער אויף דער
יבשה. דאָרט הייבן זיך אָן די צוועלף הויכע בערג, וואָס שפּריצן מיט
פֿײַער, און אויפֿן צוועלפֿטן באָרג, סאַמע בײַם שפיץ, שטעל איך זיך
אָפּ און גיי צו-פֿוס זיבן מייל, ביז איך קום צו אַ געדיכטן וואַלד. נאָך

דעם גיי איך וואלד-אין, וואלד-אויס, ביז איך קום-צו צו א קליין וואסערל. דאס וואסערל שוויס איך אריבער און צייל אפ זיבן מאל זיבן, וואקסט אויס פאר מיר אן אלטיטשקער מיט א לאנגליין בארד און פֿרעגט מיד: "וואס איז דיין באגער?" זאג איך אים: "פֿיר מיד אפ צו דער בת-מלכה".

— וואסער בת-מלכה?

אזוי זאגט צו מיר בוזי, און עס דאכט זיך מיר, אז זי איז דערשראקן.

— די בת-מלכה — דאס איז די שיינע פֿרינצעסין, וואס מע האט זי אויפגעכאפט פֿון אונטער דער חופה און מע האט זי פֿארפֿישופֿט און אוועקגעפֿירט און אריינגעזעצט אין א קרישטאלענעם פֿאלאץ, שוין זיבן יאָר...

— וואס זשע געהער זיך עס אן מיט דיר?

— וואס הייסט, וואס געהער זיך עס אן מיט מיר? איך דארף דאך זי באפֿרייען.

— דו דארפֿסט זי באפֿרייען?

— ווער דען?

— מע דארף נישט פֿלען אזוי ווייט. פֿאלג מיד, מע דארף נישט!...

יג

און בוזי נעמט מיד אן ביי דער האנט, און איך פֿיל, ווי איר קליין ווייס הענטל איז קאלט. איך קוק איר אין די אויגן און איך זע, ווי עס שיינט זיך אפ אין זיי די גינגאלדענע זון, וואס געזעגנט זיך מיטן טאָג, מיטן ערשטן ליכטיקן וואַרעמען ערבֿ-פֿסח טאָג. ביסלעכווייז שטארבט אפ דער דאָזיקער טאָג. ווי א ליכט ווערט אויסגעלאָשן די זון. דער הילך, וואס איז געשטאַנען דעם גאַנצן טאָג, ווערט פֿאַרשטאַרבן. מע זעט שוין ניט כמעט קיין לעבעדיקן מענטשן אויף דער גאַס. אין די פֿענצטער פֿון די הייזלעך באַוויזן זיך פֿייערלעך פֿון די יום-טובֿדיקע בענטשליכט. אַ מאַדנע, אַ הייליקע שטילקייט

רינגעלט אונדז אַרום, מיך מיט בוזין, און מיר פֿילן זיך פֿעסט
צונויפֿגעגעסן מיט דער דאָזיקער יום-טובֿדיקער שטילקייט.

—שימעק! שימעק?

יד

דאָס דריטע מאָל שוין, אַז די מאַמע רופֿט מיך, איך זאָל גיין מיטן
טאַטן אין שול אַרײַן. ווייס איך דען אַליין נישט, אַז מע דאַרף גיין
אין שול אַרײַן? איך וועל דאָ זיצן נאָך אַ מינוט, איין מינוט, נישט
מער. דערהערט בוזי, אַז מע רופֿט מיך, רײַסט זי אַרויס איר האַנט.
כאַפט זיך אויף און טרײַבט מיך:

— שימעק, דיך רופֿט מען דאָס, דיך. גיי-גיי. שוין צײַט. גיי-גיי.

איך קלײַב מיך גיין. אויסגעבלאָזן האָט דער טאָג. אויסגעלאָשן האָט
די זון. פֿונעם גאָלד איז געוואָרן בלוט. אַ ווינטל האָט אַ בלאָז געטאָן,
אַ גרינגס, אַ קילס. בוזי טרײַבט מיך, איך זאָל גיין. איך וואָרף אויף
איר דעם לעצטן בליק. גאָר נישט די בוזי, וואָס פֿרײַער. אַן אַנדער
פנים מיט אַן אַנדער חן באַקומט זי אין מײַנע אויגן אינעם דאָזיקן
פֿאַרפֿישױפֿטן אָוונט. "די פֿאַרפֿישױפֿטע פֿרינצעסין" — פֿליט מיר
דורך אַ געדאַנק אין קאָפּ. בוזי לאָזט מיך אָבער נישט לאַנג מיט
מײַנע געדאַנקען. זי טרײַבט מיך, זי טרײַבט מיך, איך זאָל גיין. איך
לאָז מיך גיין און קוק מיך אום צוריק אויף דער פֿאַרפֿישױפֿטער
פֿרינצעסין, וואָס האָט זיך אין גאַנצן צונויפֿגעגעסן מיטן דאָזיקן
פֿאַרפֿישױפֿטן פֿסח-אָוונט, און איך בלײַב שטײן אַ פֿאַרפֿישױפֿטער.
ווייזט זי מיר אָבער מיט דער האַנט: איך זאָל גיין! איך זאָל גיין!...
און עס מאַלט זיך מיר אויס, אַז איך הער איר קול, ווי זי זאָגט צו
מיר מיטן לשון פֿון שיר-השירים:

— **ברח דודי** — אַנטלויף, מײַן געליבטער! **ודמה לך לצבי** — און זײ
געגליכן צו אַ הירש, אָדער צו אַ אינד אויף די בשמים בערג!...

באַארבעט און צוגעגרייט פֿון אליסיאַ ראַמאַס גאַנזאַלעז, נח מילער, לעאָנאַרד פֿראַגער
רפֿאַל פֿינקל און אַברהם ברוך בערקאָוויץ

Copyright © 2001 Noyekh Miller and Leonard Prager

All Rights Reserved